

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Bf.II.443/2025. számú ügyben Szegeden, 2025. október 9. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülésen meghozta a 12. sorszámu

v é g z é s t:

A testi sértés büntette miatt vádlott1 ellen indított büntetőügyben a *Kecskeméti Törvényszék* 2024. december 16. napján kihirdetett 4.B.374/2023/85. számú ítéletét *helybenhagyja* azzal, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye cím1

Kötelezi vádlott1 vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 16.800.- (*tizenhatezer-nyolcszáz*) forint bűnügyi költség megfizetésére az állam javára, a Kecskeméti Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Kecskeméti Törvényszék fenti ítéletével vádlott1 vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat], ezért a vádlottat 3 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztésből a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[2] A törvényszék ítélete ellen a vádlott jelentett be fellebbezést, melyet azzal indokolt, hogy a 2024. szeptember 16. napján telekommunikációs eszköz útján megtartott tárgyalásra a bíróság elmulasztotta megküldeni részére a „belépő adatokat” az általa megadott címre, illetőleg a kirendelt védő nem tájékoztatta arról, hogy helyettes védő fog eljárni az eljárásban. Álláspontja szerint emiatt „védelem nélkül” ítélték el, nem tudta magát megvédeni.

[3] A másodfokú eljárás során is észrevételt tett írásban, melyben a per „újrafelvételét” kérte, megismételve azon álláspontját, hogy megvonták tőle a védekezés jogát. Személyi körülményeire figyelemmel „perújítás” lefolytatását kérte tekintettel arra,

hogy négy kiskorú gyermeket nevel. Másik bíró kijelölését kérte, valamint azt, hogy a tárgyalás előtt értesítsék, hogy független orvosszakértőt és „magán ügyvédet” fogadhasson.

[4] A törvényszék ítélete ellen fellebbezés jelentett be a vádlott védője is, elsődlegesen felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében.

[5] A fellebbezésének írásbeli indoklásában egyetértett a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség azon álláspontjával, amely szerint az elsőfokú bíróság a sértett vallomásait felolvasással nem tehetné volna a tárgyalás anyagává, ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság rendeljen el bizonyítást és sértettl tanút tárgyaláson hallgassa ki. Kifejtette továbbá, hogy a vádlott bűnösségét nem látja bizonyítottnak, másodlagosan pedig kérte figyelembe venni a vádlott vonatkozásában felmerült enyhítő körülményeket, különös tekintettel a vádlott büntetlen előéletére.

[6] Összeségében indítványozta, hogy az ítéltábla a vádlottal szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést szabjon ki.

[7] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.52/2025/13. számú átiratában észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor a 2024. december 16. napján tartott tárgyaláson sértettl sértett nyomozás során tett vallomásait a Be. 527. § (1) bekezdés a) pontja alapján felolvasással tette a tárgyalás anyagává. Álláspontja szerint, figyelemmel arra, hogy a 2024. július 12. napján megtartott előkészítő ülésen az ügyészség, valamint a vádlott és védője indítványozták a tanú személyes kihallgatását, annak felolvasására nem kerülhetett volna sor, figyelemmel arra, hogy a sértett körözésére vonatkozó iratok szerint 2024. szeptember 27. napján a sértett tartózkodási helye ismertté vált. Így a 2024. december 16. napján megtartott tárgyaláson az elsőfokú bíróság tévesen tette azt a megállapítást, hogy a sértettel szemben kibocsátott személyi körözés nem vezetett eredményre.

[8] Mindezekre figyelemmel álláspontja szerint az elsőfokú ítélet tényállása részben megalapozatlanná, ezen belül részben felderítatlenné vált [Be. 592. § (2) bekezdés b) pont], ezért indítványozta, hogy az ítéltábla rendeljen el bizonyítást és sértettl tanút a törvényes figyelmeztetést követően hallgassa ki a vádbeli cselekménnyel kapcsolatban.

[9] Észrevételezte továbbá azt is, hogy az elsőfokú bíróság ugyan intézkedett az elsőfokú ítélet sértett részére történő kézbesítésére, azonban azt nem a sértett tényleges tartózkodási helyére, hanem a bejelentett lakóhelyére küldte meg, ahol a sértett az eljárás adatai alapján nem volt fellelhető. Erre tekintettel indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet kézbesítse a sértett részére a tényleges tartózkodási helyére azzal, hogy az elsőfokú ítélet rá vonatkozó rendelkezésével szemben fellebbezést jelenthet be.

[10] A vádlott által a védekezéshez fűződő jog csorbítására vonatkozó okfejtését nem tartotta alaposnak.

[11] Az előterjesztett bizonyítási indítványnak az ítéltábla által történt elutasítását követően azt az érdemi indítványt tette, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet hagyja helyben azzal, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye: cím 1 szám.

[12] Mind a felmentés, mind a büntetés enyhítés érdekében bejelentett fellebbezések alaptalanok, a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltak részben alaposak.

[13] Az elsőfokú bíróság az eljárást a vádlott távollétében, a Be. CI. Fejezetében írt külön eljárás szabályai szerint folytatta le, az ítélet meghozatalát követően azonban a vádlott tartózkodási helye már ismertté vált. A vádlott ugyanis elfogását követően közölte, hogy tartózkodási helye a cím 1 szám alatt található, ezért a másodfokú bíróság már az általános szabályok szerint járt el. Ennek során a bejelentett fellebbezések irányára és tartalmára figyelemmel megállapította, hogy a fellebbezésekkel támadott ítélet és az azt megelőző bírósági eljárás teljes körű felülbírálatának van helye a Be. 590. § (1), (2) és (7) bekezdései alapján.

[14] Ezen felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem sértett olyan eljárási szabályt, amely az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné.

[15] A vádlott azon állítását, amely szerint az eljárás során sérült a védekezéshez való joga, az ítéltábla nem találta alaposnak.

[16] Az ügyben az előkészítő ülés megtartására 2024. július 12. napján került sor. Ezen eljárási cselekményen a vádlott telekommunikációs kapcsolat segítségével vett részt. Az előkészítő ülés végeztével a bíróság szóban idézte a vádlottat a 2024. szeptember 16. napján megtartandó tárgyalásra. Ezen tárgyalási napon azonban szabályszerű idézés ellenére a vádlott személyesen sem jelent meg, de a telekommunikációs eszköz útján biztosított távmeghallgatásba sem kapcsolódott be, távolmaradását pedig nem mentette ki. Ekkor a bíróság szünetet tartott, amelynek során a vádlott védője telefonon megkísérelte a kapcsolatot felvenni a vádlottal, a vádlott azonban a telefont nem vette fel. Mindez oda vezetett, hogy a tárgyalás érdemben nem volt folytatható, az elsőfokú bíróság pedig a vádlottal szemben 2024. szeptember 24. napján belföldi és európai elfogatóparancsokat bocsátott ki, majd a későbbiekben az eljárást már a vádlott távollétében, a Be. CI. Fejezete szerint folytatta le. A következő tárgyalást a bíróság 2024. december 16. napján tartotta, amelyre a vádlottat már a távollétes eljárás szabályai szerint, szabályszerűen, hirdetményi úton idézte.

[17] A Be. 39. § (3) bekezdés b) pontja szerint a terhelt köteles a lakcímét, értesítési címét, tényleges tartózkodási helyét, kézbesítési címét, telefonos elérhetőségét, elektronikus levelezési címét vagy más elektronikus elérhetőségét, valamint ezek megváltozását – a változást követő 3 munkanapon belül – az eljáró bírósággal, ügyszésséggel vagy nyomozó hatósággal közölni. A vádlott ezen kötelességeit nem teljesítette, sokkal inkább az látszik megállapíthatónak, hogy a 2024. szeptember 16-i tárgyalásról – melyre szabályszerűen idézésre került – igyekezett minden lehetséges módon távol maradni.

[18] A vádlott azon kifogása sem volt megalapozott, amely szerint a védelmét nem látták el megfelelően.

[19] Az eljárás során a vádlott védelmét ügyvéd1 ügyvéd mint kirendelt védő látta el. A 2023. szeptember 20. napján kelt helyettesítési meghatalmazással a védő meghatalmazta ügyvéd2 ügyvédet, hogy a jelen ügyben helyette eljárjon, így utóbbi védő látta el a vádlott védelmét a 2024. július 12. napján megtartott előkészítő ülésen is, melyen telekommunikációs kapcsolat révén a vádlott is részt vett és az eljáró védő személyét nem kifogásolta. Az elsőfokú eljárás során a későbbiekben úgyszintén ügyvéd2 ügyvéd járt el a kirendelt védő helyetteseként, az eljárás során észrevételeket tett, perbeszédet tartott, majd az elsőfokú bíróság ítéletében szemben a vádlott javára fellebbezést jelentett be. Az eljárás során a vádlott részére a hatékony védelem tehát biztosított volt.

[20] Nem osztotta az ítéltábla a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség azon álláspontját, amely szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett sértett1 tanú nyomozás során tett vallomásának felolvasásával.

[21] Kétségtelen, hogy a 2024. július 12. napján megtartott előkészítő ülésen az ügyészség, valamint a vádlott és védője is indítványozták a sértett személyes kihallgatását, ugyanakkor a tanú az eljárás során ismeretlen helyre távozott, a bíróság a 2024. december 16. napján megtartott tárgyalási napra megkísérelte az elővezetését is, azonban az sem vezetett eredményre, illetőleg megállapítást nyert az is, hogy a tanú büntetés-végrehajtási intézetben sem tartózkodik. A Be. 527. § (1) bekezdés a) pontja szerint pedig ilyen esetben lehetőség van a tanú korábbi vallomásának felolvasására. Ez a helyzet mindaddig fennáll, amíg a tanú a tárgyaláson kihallgathatóvá nem válik, jelen esetben azonban ez az elsőfokú ítélet meghozataláig nem következett be. Az elsőfokú bíróság – helyesen - csak az ítélet meghozatalát követően intézkedett a tanúval szemben kibocsátott személyi körözés visszavonása iránt, és csak ekkor, a körözési nyilvántartó rendszer megnyitásakor vált megismerhetővé az a bejegyzés, amely szerint 2024. szeptember 27. napján a Budapesti Rendőr-főkapitányság Rendészeti Szervek Közrendvédelmi Főosztálya a tanút intézkedés alá vonta, amelynek során megállapította, hogy a tanú jelenlegi tartózkodási helye: cím2 szám, illetőleg rögzítésre került a telefonszáma is. Ezt megelőzően azonban a bíróság hivatalos tájékoztatást nem kapott arról, hogy az általa 71. sorszám alatt elrendelt körözés eredménnyel járt. Ebből következően pedig semmilyen eljárási szabályt nem sértett a tanú vallomásának felolvasásával, ekként pedig az ítélet sem vált részben megalapozatlanná és bizonyítás elrendelésére sem volt szükség, melyre figyelemmel az ítéltábla az erre vonatkozó bizonyítási indítványokat el is utasította.

[22] Megjegyzendő, hogy az ítéltábla a nyilvános ülésről is értesítette a tanút az általa megadott címről, az értesítés azonban „cím nem azonosítható” jelzéssel érkezett vissza, azaz a tanú lényegében továbbra is ismeretlen helyen tartózkodik, így vallomása felolvasásának törvényessége az előbb kifejtetteken túlmenően is fennállt.

[23] Akkor sem sértett eljárási szabályt az elsőfokú bíróság, amikor az elsőfokú ítélettel szemben nem biztosított fellebbezési jogot a sértett részére, ugyanis az ítélet rá vonatkozóan rendelkezést nem tartalmazott, így a határozattal szemben jogorvoslati jogosultsága sem volt.

[24] Ami az ügy érdekét illeti:

[25] A vádlott személyi körülményei körében az ítéltábla mellőzte az elsőfokú ítélet [5] bekezdéséből a „gyanúsított kihallgatásán tett nyilatkozata szerint” szövegrészt, tekintettel arra, hogy a bírósági ítélet kizárólag ténymegállapításokat tartalmazhat, nem pedig bizonyítási eszközökre utalást.

[26] Kiegészítette továbbá az ítéltábla az elsőfokú ítélet [7] bekezdését akként, hogy az ott szereplő ügyészégi vádemelés eredményeként a Kiskunhalasi Járásbíróság a 2025. január 7. napján kelt és 2025. február 12. napján jogerőre emelkedett 15.B.184/2024/20. számú ítéletével a vádlottat testi sértés büntette [Btk. 164. § (3) bekezdés, (6) bekezdés d) pont] miatt 2 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az ítéltábla megállapította, hogy ezen szabadságvesztést a vádlott jelenleg még nem kezdte meg, szabadlábban tartózkodik.

[27] A törvényszék ítéletével megalapozott tényállást állapított meg, az kiegészítésre, helyesbítésre nem szorult, azt az ítéltábla határozatának alapjául elfogadta.

[28] A törvényszék a bizonyítási eljárást a szükséges és lehetséges körben és mértékig lefolytatta. A beszerzett bizonyítékokat ügyiratszerűen, logikusan, minden releváns lényeges bizonyítékra kiterjedően értékelte. Ennek során kellő részletességgel elemezte az egyes bizonyítási eszközöket és a logika szabályainak megfelelően adott számot arról, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el és melyeket miért vetett el.

[29] Így az elsőfokú bíróság ítéletével részletesen indokolta, hogy ítéleti tényállását a vádlott bűnösséget tagadó vallomásával szemben miért a vádlott nyomozati szakban tett, részben beismerő vallomására, sértett1 sértett által előadottakra, illetve részben tanú1 vallomására, valamint tanú2, tanú3 és tanú4 tanúk által előadottakra, továbbá a helyszínrajzra, a fényképfelvételekre, a bizonyítási kísérlet jegyzőkönyvében foglaltakra, valamint az igazságügyi orvosszakértői véleményben foglaltakra alapította.

[30] A Be. 167. § (4) bekezdése alapján a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.

[31] A Be. 591. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.

[32] Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság tényállása megalapozott, ezért a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

[33] Az irányadó tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményét is törvénynek megfelelően minősítette.

[34] A törvényszék jogi indokolását az elsőfokú ítélet [70] bekezdésében az ítéltábla csak akként egészítette ki, hogy a vádlott eshetőleges szándéka a 8 napon túl gyógyuló sérülés kialakulására – mint a Btk. 164. § (3) bekezdése szerinti alaptényállásra – is fennállt.

[35] A büntetés kiszabása körében mellőzte a másodfokú bíróság a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottságára történő utalást, tekintettel arra, hogy ennek a büntetés kiszabása során érdemi jelentősége nincs. Mellőzte továbbá az enyhítő körülmények köréből is a pofonütésre kiterjedő beismerő vallomásra történő utalást, ugyanis ez nem tekinthető a bűnösség beismerésének, de ténybeli beismerésként sem olyannak, amely a bizonyítási eljárást érdemben előrébb vinné. Ugyanakkor az ítéltábla az elsőfokú bíróság által az ítélet [77] bekezdésében írtakkal ellentétben a bűncselekmény elkövetése óta bekövetkezett időmúlást enyhítő körülményként értékelte, tekintettel arra, hogy azóta már több mind 3 év telt el, míg a vádlottnak felróható magatartás lényegében csak 3 hónappal hosszabbította meg az eljárást (2024. szeptember 16. napjától 2024. december 16. napjáig).

[36] Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekre figyelemmel nem tévedett a törvényszék, amikor a Btk. 79. §-ában foglalt büntetési célok elérése érdekében a Btk. 80. § (1) bekezdésében írt büntetés kiszabási elvek alapján a vádlottat 3 év börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. E körben az ítéltábla kiegészítette a törvényszék indokolását a Btk. 34. §-ára és a Btk. 35. § (1) bekezdésére történő hivatkozással.

[37] A törvényszék helytállóan rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás és a bűnügyi költség tekintetében is.

[38] Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság arányos büntetéseket szabott ki, amelyek lényeges enyhítésére indok nincs.

[39] A kifejtettekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye a másodfokú eljárásban már ismertté vált, az címl

[40] A másodfokú eljárás során 16.800,- forint (a kirendelt védő díja) merült fel, mint bűnügyi költség, amelyet a Be. 613. § (1) bekezdése és a Be. 574. § (1) bekezdése alapján a vádlott köteles viselni, tekintettel arra, hogy a fellebbezése nem vezetett eredményre.

[41] A végzéssel szemben a Be. 579. § (3) bekezdése, valamint a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek.

Szeged, 2025. október 9.

dr. Mezőlaki Erik s.k.
s.k.

dr. Kiss Dániel s.k.

dr. Halász Edina

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.443/2025/12. számú végzése és a Kecskeméti Törvényszék 4.B.374/2023/85. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerőre emelkedett.

Szeged, 2025. október 9.

dr. Mezőlaki Erik s.k.

a tanács elnöke